

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via G. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame? Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. Celoletna naročnina 15 L. Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 10. januarja 1923

št. 2.

GORIŠKA OBSOJENA NA SMRT.

Rablji so obglavili goriško deželo. — Po mestu so vpili demonstranti, da nočejo videmskih sardel in polente. Bombig in Pinaucig sta klicala padle vojake iz grobov. — Mussolini pa brlizga na vse skupaj.

Kaj se je zgodilo, povejte mi Vi?
Kaj narod takó se razburja?
Kaj Atila-kralj skoz deželo drevi,
kaj nas doletela so nova neurja?

Kaj zopet na Travniku sredi pol dne,
ob glave tolminske so puntarje deli?
Le črni slí danes od juga leté,
so s severa nekđaj leteli.

Obglavili pač so nekoga ta dan,
»odrešili« so ga na veke živetí,
goriških koristi je sosed željan,
zato so sklenili nas čisto zatreti.

In padla je glava na višji ukaz,
brez brambe zgrudila se naša kraljica,
veržnikov glas, to bil ljudski je glas,
krivica požrešnikov bila pravica.

Le hodi naj narod po ulicah zdaj,
in mrtve iz temnih grobov naj le kliče
Kim žvižga na žalost, na ves »direndaje«,
že dávno nas smatra samó za mrliče.

Le kadar bo plačati treba s krvjo,
ko treba bo žrtve neštete prinesli,
za žive pripoznal krivičnik nas bo,
na tole se smeste v resnici zaresti.

ČUK

Gorica, 10. jan. 1923.

Svetovni (ne sveti trije) Kralji so prav mirno šli mimo nas, to se pravi, da niso prinesli s seboj nič zlata, ker ga sami nimajo in gledajo z zaljubljenimi očmi k ameriškemu stricu, ki edini se jim danes zdi »odrešenik«, zato romajo za svetlo dolarsko zvezdo vse evropske države. Toda bolj, ko gredo za njo, bolj se jim ta odmlka v nedosežne daljave.

Tudi miru (miru) niso prinesli. Na vseh konferencah so ga tako mlatili, da je popolnoma ohromel in se ne more niti gani. Da bo okrevati in da se poživiti italijanska industrija, ga bodo začeli zalivati z ricinovim oljem. Kot čujemo, ne nameravajo v bodoče več delati topove in drugo orožje. V boju proti sovražniku bodo uporabljali ricinovo olje. To pa na tak način, da bodo sovražnike prvo polovili, jih zvezali, jim dali piti ricinovega olja in jih potem izpustili v beg. Baže, da so Turki na tak način porazili Grke.

Pač pa so prinesli s seboj Kralji mnogo kadila, katerega je dvojna vrsta. Prva vrsta je finejša. S tem kadilom kadijo se sebe. Z drugo vrsto kadila pa kodljo pod nos svoje podložnike, da ti ne vidijo niti ped pred seboj. To vrsto kadila uporabljajo tudi ministerski predsedniki. Le Mussolini ne, dokler je — Hvala Bogu — ricinovega olja dovolj.

Tako so potekali prazniki brez posebnih dogodkov in tudi Videm se še ni pokadil, iz česar razvidimo, da so vse besede nekaterih samo dim. Prišli smo namreč pod Videm. Toda — pardon! — še danes vidim vse črno pred očmi in toliko pristnih in nepristnih, botgarskih in drugih solz je poteklo, da bi postala vsaka beseda, ki bi jo zapisal, preveč vodena. Zato bom počakal do prihodnjic, da se vesoljini potop, oštirskih in botgarskih solza poleže in da plane v neskončno temo črnih zastav in žalosti vsaj en žarek, ta čas bom pa pripravil par zanimivih slik in jih predstavil v smeh in jezo.

Za enkrat konstatiram, da so postali tudi goriški Italijani po odrešenju »ščavi«. Vsaj tako so vpili pretekli četrtek po goriških ulicah. »Nočemo biti sužnji Vidma, nočemo jesti videmske polente in košpetonov. Komaj odrešeni avstrijskega jarma — že sužnji Vidma«. Jof, kako se svet vrtil.

Med Slovenci povodenj solzá ni tako velika. Vedo, da kdor je dejal A) mora reči tudi B. Mesto avtonomije nismo dobili figo, ampak Videm. No, če nimamo avtonomije, imamo pa enega dovolj, namreč listov, in se radi ponašamo, da nismo najzadnji narod, celo med Slovani prvi za Čehi. Če se narodna kultura meri po listih in vporaba »žajfe« (mila) po sna-

gi, smo mi Slovenci brez dvoma še pred Čehi.

Mi Slovenci namreč, kar nas je, na oni strani pišejo že »Zašto«. Zakaj pri nas bo kmalu izdajal vsak inteligent svoj list. Vsakdo bo tudi imel list, ki bo njemu posvečal glavno pozornost. Ne boš šel niti za plot, da bi te časnikarji sami ne izvohali in te celo fotografirali. Napredek se bo povzpел tako daleč, da bo izhajalo v eni izdaji pravzaprav osem listov, a najmanj dva. V tej dobi bo sloga popolna. Časnikarji se ne bodo prepirali s svojim bližnjikom, ampak s svojo pametjo. Kar bodo v enem delu lista trdili, bodo v drugem pobijali. Takrat bo dosežena tudi enakost. Vsi ljudje bodo tiskarji ali pa časnikarji.

Da smo ravno pri nas to začeli, grozila naša podjetnosti, naši vstrajnosti, naši slogi, naši domišljivosti, naši vase zaljubljenosti, naši negospodarstvenosti, naši ... kaj bi še našteval, ne bi prišel do konca. Kadar je včasih kdo hotel povedati kako zadevo svojim ožjim tovarišem, jih je poiskal v gostilni, danes pa izda svoj list. Čuk na palci ni nasproten temu in pravi samo: Vsak po svoje. Zakaj »Čuk« mora iziti, kako naj povabi svojih 10.000 bratcev v gostilno. Ta bi bila lepa!

Drugega novega ni po svetu. Nemčija, pravijo, da ne more plačati svojih dolgov. Mussolini ji je požugal z ricinovim oljem. Nemčija pa je odgovorila, da če ricinovo olje spreminja človeško blato v zlato, bi bilo zlato v Italiji že davno dovolj in preveč. Isto misli tudi

Čuk na palci.

CENENA KRAVICA.

(Jerkič.)

1.

Po krčmah je Janez iz Brajde popival, s prijatelji v pozni še noči igral, ves vinjen potem se domov je prizibal, s postelje še padel, na tleh obležal.

2.

Pokara ga žena: »Ti mrha nemarna, Kam spravil boš mene, kopico otrok? Ne veš li, da krčma mozem je nevarna, povzroča družini le revščino, jok?«

3.

»Brez mleka, zabele ostala sem reva, otrokom ne morem kupiti oblek, ni novca pri hiši, beračit še greva, ker kruha dajati nam noče več pek«.

4.

»In krava brez mleka nam muka po hlevu, ker nima kaj jesti ta uboga žival, prešiček pa kruli po noči, po dnevu, najboljši bi bilo, da vse bi prodal«.

5.

Skusal se je Janez čez svoje pregrehe in sklenil, da skrben bo zdaj gospodar ter zvečer ne pojde nikdar iz pod strehe, družini bo svoji le skrben glavar.

6.

Na prvi je semenj gnal kravico prodajat da kupil bi boljše, ki mleko ima, začeli so kupci krog njega pohajati, le nihče ni vprašal če kravo prodaja.

7.

Do zadnjega čakal na senjnu je kupca in žalostno krenil je z bevšo domov; na potu dohitel pa z Mlake je Lukca, ki gnal je po cesti par lepili volov.

8.

Ves žalosten Janez mu mlo potoži, da kravco zama je bil peljal prodaj, in s psokami žena doma ga obloži, brez mleka otroci odidejo spat.

9.

»S to bevšo domov se ne smeš mi vrniti, zaupila je žena, ko zjutraj je vstal le s kravo mi molzno smeš prag prestopiti, zato se je Janez vrniti res bal.

10.

Pred njima na cesti se nekaj obrača, zamišljen je Janez korakal naprej, ko vidi da bila je grda krastača, prot' Lukecu pravi: »Prijatelj, poglej!«

11.

»Če sneš to golazen, podarim ti kravo prav lahko ti danes boš prišel do nje« in Lukec v trenutku pograbi prikazen, jo trže, požira, kar težko mu gre.

12.

Skesano pa Janez ga gleda od strani, ter misli: »Glej vraga, vsaj res jo požre in kravico mojo si zase ohrani po tem še le čaka doma me gorje«.

13.

Al' Lukec že komaj se davi in hrusta najrajši bi koj se le »rihte« znebil, prav zoperno gleda in kremži si usta prepričan je zdaj, da bo kravco zgubil.

14.

Že vidim, da treba se bo pobotati in Janezu kravco vrniti nazaj, zadevo prijateljskim potom vravnati da ne bo preprirov med nama kedaj.

15.

»Glej, Janez, da škode ne bodeš sam nosil nazaj ti jaz kravico hočem vrniti, vsaj za njo ne bodeš beliča potrosil, le »žabice« moreš ostanek povžiti.

16.

Radostno je Janez pečenko pograbil in košček za koščekom jo naglo povžil, tako da bi skoraj se kmalu zadavil. »Zdaj kravca je moja«, je Lukecu zavpil.

KAKO SE NAJLAŽJE NAUČIS ANGLEŠKI?

Prvi pogoj je, da znaš nemščino, katero se naučiš, če znaš slovenščino. Potem pojdi v trgovino in kupi natančno 1 kg »pristnega« krompirja. Nato ga skuhaj in vrelega stavi v usta ter pri tem kramljaj po nemško. In iz tvojih ust bo izvirala »pristna« angleščina (če slučajno nemščine ne znaš, poslužuj se »pristnih« slovenskih psok!)

Pravijo, da bi se ljubljanski dijaki radi naučili fašistovsko himno (»ker se jim dopade«) in pili Olio di Ricino (»ker se jim dopade«) Basta.

v to »frdamanu ščajpu«, v ta smešen in žalosten položaj:

Bil je lep dan in sonce se je prav široko smejalo z neba. Nisem mogel strpeti med štirimi stenami in »pofulila« sem jo ven, da se malo »našpansiram«. Hodim malo po Štandrežu in gledam punčke in se »luftam«. Kar naenkrat se znajdem pred »Popotom«. Skoraj sem se vstrašil, zato ker sem se spomnil, da me lahko Štandrežki ptičarji zavohajo in mi dajo po »kljunu«, zato ker sem se malce z njimi norca »špilal«. Pa res me je imelo. A noge mi niso in niso kar hotele z mesta. Ja, zakaj? — Pomislite! Od »Popotove« kuhinje je prihajal prijetno ščegetajoč vonj po ptičjem »rižotu«. Hudiman, to bi bilo pa za moj uborni želodec ravno prav, ampak kaj, ko so pa ptičarji gospodarji in Bog me varuj, če me vidijo!

Hml »Rižot« pa tudi mi ne gre iz glave! Kako priti do njega.

Pa sem »tuhtala«, pa sem jo »iztuhtala«.

Če ne tisti »rižot« pa kak drug? Kaj znajo samo ptičarji napraviti »rižot«? — Če ne znam ptičev loviti, bom pa kaj drugega vjel, mogoče še boljšega!

In tiho jo je mahnil proti znanemu sosedovemu kurniku. Tam so bile mastne pučice in piščančki in zakaj bi si ne privoščil tudi jaz kaj takega, ki »frli«. Kaj se bodo samo ptičarji mastili!

graženštange« in me pobasajo v »zakelj«. Joj, zdaj je po meni, sem dejal.

Zdaj vpraša nekdo: »Kam nesemo tega čuka?«

Drugi odgovori: Le nesite naprej! — Župan nam je zaukazal — in to veste vsi, da se ne smemo upirati občinskim odredbam — da moramo vsakega ptiča, ki ga ujamemo in najsibo vrabec, grdelin, slavec ali celo čuk, prinesiti v občinsko pisarno, da ga občinski tajnik pregleda in mu, ako je res pristen samec, pritisne »štampel« na rep. Potem ga lahko prodamo, drugače ne. Torej, hajdimo v občinsko pisarno!

Mraz me je vsega pretresel, od zadnjega lasca na glavi, pa do najskerajnjega konca mojih nohtov na nogah. Kaj so znoreli ti ljudje?! Za vse Kriščeve rane, vendar me ne bodo tako sramotili in mučili. Prosim sem začel, a zastoj Ptičarjevo srce je kakor kamen! Nesli so me v nezavesti v občinsko pisarno. K sebi sem prišel šele tedaj, ko mi je občinski tajnik pritisnil ne preveč nežno velik občinski pečat na r...

Tisti hip me je zopet objela nezavest. Ne vem, koliko časa sem ležal kakor »hin«. Ko sem se zbudil, groza in strah! sem bil v »ščajpu«. Trd od strahu in groze nisem mogel niti »ziniti«. — Lačen sem bil in namesto »rižota« so mi dali ptičarji konoplje. Človeku — pa konoplje! — Kaj sem res postal ptič! — — —

are vsi gini zbiram s kregare.
Kadr bu kej novega u Souknu Ti že
pišem
Pozdrau

Toja Micka

NI GOTOV.

Klofač, ki je bil trajen gost neke restavracije, je zaman iskal svoj klobuk ko je hotel oditi ter se radi tega pritožil natakarju.

»Kaj hočete, da vem jaz,« je odvrnil čmerno natakar.

»Jaz ga gotovo nisem snedel.«

»Kdo zna!« se je hudoval Klofač, »saj osel je slamo, in moj klobuk je bil — slamat.« —

PAPA LAŽE.

Vdovec je predstavil novo a povsem zoperno, staro nevesto:

»Pridite sem, otročiči in potubite to damo. To je vaša nova mama, ki sem vam jo obljubil.«

Mali Tonček: »Ali, papa, saj ta pa vendar ni nova!«

PLEŠE V DOBRODELNO SVRHO.

Elvira: »Stotnik Grobnik se ni dosedaj še nikdar za menoj oziral. Sinoči pa je štirikrat z menoj plesal.«

Albina: »No, moja draga, ne smeš pozabiti, da je bil sinoči ples v dobrodelne svrhe.«

šeno
koj d
jo je
Pozd
cem i
javčič
Josip,
Cerk
Korer

K
je naš
Nekaj
pa vse
k nam
ugajaš
Posebi
Rimu
pešci
čutimo
žične
pravijo
secev,
se nam
kor se
ljamo
vom, v
šem, b
tom, s
Floren
Andrej
Zablje
čič Al
Ocizla
Rafael
Alojzij

viti nad vrata svoje gostilne.

Najbrže bomo še poročali o nadaljnjem razvoju, delovanju in uspehih tega prekoristnega društva, katero nam bo zagotovilo boljšo bodočnost.

Povirci

IZ ČEPOVANA.

Pravijo, da se je pojavila v Čepovanu epidemična ljubosumnost, odkar so začeli hoditi vojaki na dopust. Bolezen, ki se spozna po močnem utripanju srca in po zvišani telesni temperaturi (do 40 gramov) napada zlasti ženske od 21. do 22. leta. — Nekemu našemu rojaku se je posrečilo iznajti uspešen protistrup. »Čuk na pal'ci« je zvedel, da vsebuje to zdravilo 70% »Fernet-a«, 8% melise, 3% zribane čokolade, 2% kalofonije za vijolin in 1½% »Bisulfin-a«. Druge sestavine drži iznajditelj tajno. Najbrže je tudi nekaj ricinovega olja. — Vživa se zvečer po 3 kavinne žličke tega zdravila zmešanega z 12 urami misli na preteklost in 12 urami upanja na boljše čase. Za enkratno zdravljenje zadostuje 1 stekleničica za 10 L. Zdravilo je prijetnega okusa in ima duh po posušeni nageljini. — Iznajditelj ima na razpolago 1 zahvalno pismo. — Za naročila posreduje »Čuk na pal'ci«.

»Mi smo ljubili svojo domovino.«

Pogledi čez popek Orlando se zviti, skoraj da prasnili v krohot, ni sam Nitti. »Ljubi De Facta, zavijaj muštače, to so, Bonomi, le časniške race,

DEFICIT.

A.: Kaj pa išče ta človek tu? Ali je znorel?

B.: To je laški Diogenes, ki išče z lučjo ob belem dnevu norca, ki bo plačal državni deficit, ko so zapravili denar po nepotrebnem za diplomatske spletke in na raznih konferencah.

KAKO JE SLON SPOZNAL ZOB SVOJE MATERE.

Lastnik cirkusa »Faigelli« je naznanil, da bo zvečer pri predstavi igral slon na glasovirju. Nabrala se je polovica mesta v cirkusu. Ko so pripeljali k glasovirju umetnika slona, je ta z rilcem odprl pokrov, obenem pa zagnal tako pretresljiv jok, neprestano zroč na tipke. Občinstvo je bilo začudeno. Pride lastnik, pogleda slona, ter ga da odvesti. Občinstvo pa je hrupno zahtevalo pojasnila, zakaj slon ne igra. Lastnik jim razloži, da je slon v tipkah spoznal zobe svoje matere, vsled tega se je zjokal, a v tugi pa se nikomur ne ljubi igrati. Zato prosi občinstvo, da pride drug večer zopet v cirkus, morda se bo slon dotlej potolažil.

Aja.

plačajo z zlatom še nas rešenike; rešite, dragi, skrbi se velike. Vsi so ministri domov se podali, prav brez skrbi bodo »stari« postali.

PREDOLGE NOGE.

Mila prišedša iz šol materi: »Mama, gospod učitelj je rekel, da imam prekratko krilo.«

Mati nato: »Neumnost. To le tako izgleda, ker imaš predolge noge.

NAGLO ZAVRNJEN.

Slikar (kritiku): »No, povejte mi odkritosrčno Vaše mnenje o mojem delu.«

»Ni nič vredno!«

»O to vem, da vaše mnenje ni nič vredno, ali jaz ga vseeno rad slišim.«

POVSOD ENAKO.

Neki Anglež, ki je mislil, da po vojni brzovlak samo v njegovi domovini po polžje drdrajo, je bil na potu v Italiji in ko je odšel domov, je napisal sledeče pismo nekemu časniku:

»Cenjeni gosp. urednik!

Mar ni na noben način možno najti pripomoček proti beračenju ob železniških progah? Na primer, včeraj popoldan je sledil neki berač z leseno nogo direktni vlak proge Mestre-Milan od okna do okna ter moledoval in stresal sitnost med vse potnike s svojo naučeno prošnjo.«

Kaj je novega?

Pravijo, v Dornbergu, da napravijo osem mesnic in sicer: v Tabru, v Potoku, v Dragi, Brdi, v Zaloščah, na Saksidu in ako bo šlo »fajn« 2 v »Bozni«. Konkurenčne cene. Pa meso za prešiče futrat.

Pravijo v Dornbergu, da vodovodni konzorcij ne zamudi pobirati denarja za vodo, niti za en dan. Da bi pa »špine« popravil, tega ne. Kdor se hoče prepričati o tem, naj pride pogledat v Dornberg, pa bo videl, kako vse »špine« noč in dan funkcionirajo.

Pravijo tam nekje na Goriškem, da bode treba ustanoviti počitniški tečaj, v katerem se bode predavalo o »bon-ton-u«. Vsled tega se svetuje naši vrli mladini, naj bi se vpisala v ta prepotrebni tečaj. Poučevalo se bo gratis, zato, da ga bodo lahko vsi posečali. Predaval bo stric iz Koludrovice na Krasu, kateremu bodo pomagali tovariši iz Rovt. Upamo, da jih v najkrajšem času priuče korektnemu vedenju v družbi, pri plesu etc. — saj naši Goričani so bistre glavice že od nekdanj — le sedaj jim je nekoliko spodrsnilo.

Pravijo da vrtojbenski »jagri« iščejo promoviranega šoferja z autom za prevažanje municije na fronto in obratno. Prednost imajo oni, ki znajo 5 je-

zikov, in sicer zajčji, pičosji, petpedičji, kapoštoreski in lisičji.

Pravijo, da so se za zadnji ples v Trgovskem domu nekatere gospodične napravile in nališpale v popolno plesno toaleto, čeravno so imele ponižni namen: ples — samo gledati.

Pravijo, da se za pust ustanovi v Gorici posebna banka, ki bo posojala morščanskim fantom denar, da si vsak lahko kupi par volov, kajti kanalski starši so sklenili, da ne dajo hčera tistemu fantu, ki nima v hlevu par volov.

Pravijo, da stare punce na Trnovem pri Kobaridu so vnešene med vojno odškodnino in sicer med premičnine. Trdijo, da so se pokvarile za časa vojske, ergo spada to blago pod vojno odškodnino.

Pravijo, da kobaridski fantje nimajo brk, ker so mladi; starejši se pa brijejo zato, da se jim starost ne pozna. Če se hoče doznati, koliko so stari, se jim mora zobe pogledati.

Pravijo, da namerava župan iz Trnovga na Notranjskem kupiti občinskimi tajnikom čibuk, ker jim je preveč dolgčas v pisarni. Prišlo pa je do nesoglasja z nekaterimi možmi; ali naj bodo cevke bezgove ali iz dražje tvarine. — Bodo pa počakali še toliko časa, da prihranijo zadosti denarja.

kavarni v društvenem prostoru. Tih nih vabil se ne bo razpošiljalo. O

Pravijo, da solkanski mladi tako odpirajo usta, kadar pojejo, se jim lahko metalo pečene pišvanje.

Pravijo, da so prejela hruševski kleta en pozdrav. Od kje, ne vedo je mnogo deklet, ne vedo, kako razdelile, da bi ktera ne bila prikraj. Zato si prednica beli že 8 dni glave kuje načrt, kako bi ta pozdrav razdelila.

Pravijo, da proseško divje društvo »Zanka« namerava polov lovce s čuvaji vred, ker ni nič več.

Pravijo, da imajo tolminski ničarji premočna vina; radi tega do naročil gostilničarjem, naj z misijona vino vsaj za polovico čijo z vodo. Prav je. Pivci ostanejo ni, gostilničarji pa obogate. Tako ovca cela in volk sit.

Pravijo, da so naročili v splest Lapču tri velike »aprtentere mislijo vporabiti za zvonov

Pravijo, da so »Narodnjaki« nemvrhu naročili nekje v Švici budilko, da z njo vzbude iz sparnodno bralno društvo«. Prepričani so radi tega, ali naj društveno t vstajenju preslikajo z rdečimi črnimi tablo ali s črnimi na rdeči »Čuk« jim bi svetoval, da je najjo poslikajo tako, da bodo črni črni tabli, na drugi strani pa rdeči tabli.

ku stal na straži in je videl, ko je u kapetana srečno razneslo in ta ugi dan je nam ostajala pašta, ki prejšnje dni prumanjkovalo. — ve iz Coma vsem Čukovim bral bralkam: Vončina Anton in Jur Jakob, Idrija, Brus Ivan in Felc Sp. Idrija, Mlekuž Anton, Soča, nik Franc, Lokev, Bremec Peter. — Zalujoči in stradajoči ostali.

PISMO IZ FLORENCE.

dostikrat priletiš v naše kraje, dolžnost, da se tudi mi oglasimo. Časa si nam bil ustavljen, kar si no po skrivnih potih priletel namreč v površniku. Jako nam Prineseš nam vedno kaj novic, nas zanimajo »fanteristi« v avtomobilisti v Turinu. Mi polka, se še precej dobro posu v Florenci. Na dopust za bojaznike niso pustili nobenega, da kadar bomo napravili 6 mese tem bomo pa lahko šli. Obeta 6 mesecev vojaške službe. Kadi bo še lušno. Konečno pošizdrave vsem slovenskim druš, in znancem, prijateljem, stariom, sestram, fantom in dekletenski fantje pri 69. pešpolku v Josip Likon; Postojna; Geržina; Postojna; Makovec Josip, Veljkan Leopold, Sp. Idrija; Pav; Hrašče; Korošec Stanko, Javec Karel, Ocizla; Marinič Vendramin Anton, Ivančič Berna Ivan, Prem; Gantar

ČUK PRILETLI U ŽENSKI FRIZURI.

To je pa res lepa! Zadnjič so me grdo napadli, da se vedno pečam samo s spodnjimi deli ženske obleke. Jaz ne morem pomagati, če se ženske tudi spodaj oblačijo. Meni bi bilo to nazadnje tudi vseeno, saj sem Čuk in me vsaka ženska noga, če ni od sove, pač ne gane tako globoko.

Toda, da ne bodo godrnjali in opletali jezikov, bom pa začel z gornjim delom, pa ne ženske obleke, ampak telesa samega. Mislim govoriti o frizuri, ki je za nas ravno tako važna kot obleka in ženska posveča ravno frizuri precej veliko važnost, kaj

se ženska frizura je stiva tisočih nesreč, kriva je, da se moški radi nje obesi pogosto na čistokrvno opico in jo obožuje kot angela; kriva je, da mleko gre čez, da se pečenka prismodi, da mož kolne, ko čaka, da bi šel na izprehod, da nešteto družin zamudi gledališče in cerkev. Ona je vzrok, da gre tisoče ur zlatega časa k vragu, da so otroci zanemarjeni, da je soba nepometna... Z eno besedo: če se ves svet podere, frizura mora biti napravljena; brez frizure ženska ni ženska, raje naj ji manjka noga in roka, frizura mora biti, to je možganski del njene glave, hkratu tudi njeno srce. Ona je prepričana, da se ji pamet daljša, ko se lasje krajšajo s tem, ko vse ožge s kleščami. Da vpliva to na pamet, moremo sklepati tudi iz tega, ker dijakinje in študirane ženske sploh strižejo lase na kratko. Vendar se od frizure ne ločijo. Še nikoli se ni nobena ostrigla na baline in to je treba povdariti.

S tem sem končal. Iz tega je namreč razvidno, da ženska da prednost lasem pred popolno pametjo. Če bi Čuku dal kdo na izbiro žensko pamet ali frizuro, bi tudi dal prednost drugemu.

NA SILVESTROVO O POLNOČI.

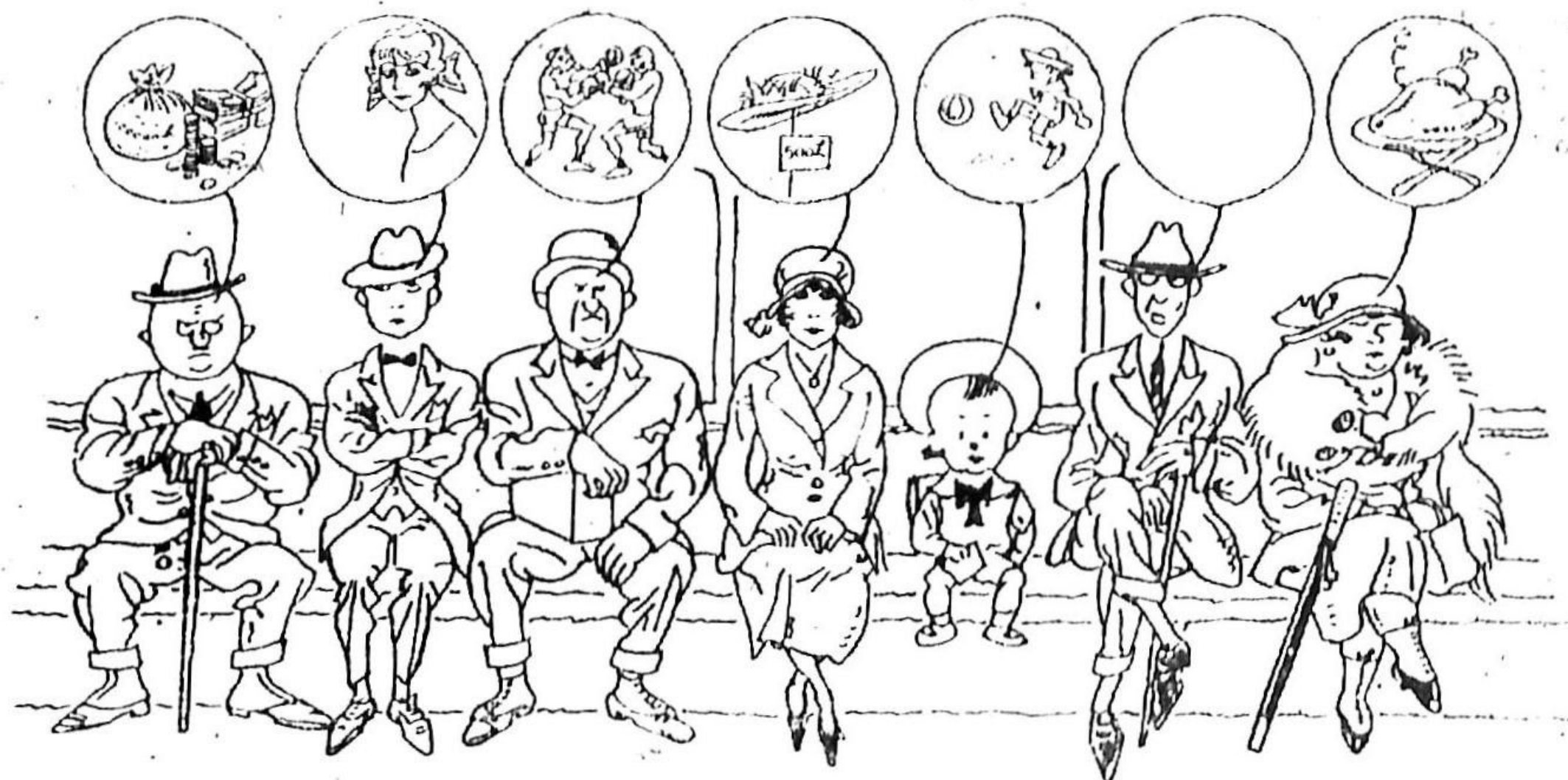
Ječar: Kaj pa silite v mene, gospod? Kaj hočete?

Tujec: Srečno novo leto bi rad voščil mojemu tovarišu, ki so ga zaprli, ko sva se igrala na cesti.

Ječar: Kako je to mogoče.

Tujec: To je bilo pred štiridesetimi leti. Imel je smolo, da so njega naleteli prvega po neki tatvini.

Mnogo je ljudi - vsakega posebna skrb teži.

Le pogledajte jih po vrsti,
cela klop jih tu sedi,
vsakega more težave
in ga trapijo skrbi.

Prvi v klopi je veržnik,
njemu vse je le denar,
naj se svet do tal podero,
in vse drugo nič mu mar.

Mlad je še, gorko zaljubljen,
v daljo misli hrepene,
koder hodi, tam ga spremlja
vsa prelestna slika nje!

Mož široka pleča nosi,
v svojih mislih bije boj,
to bi ga na hrbet vrgel
in znikastil, da je Joi.

Gospodična o klobuku,
sanja že nad mesec dni,
cena res da je velika,
večja ne kot nje skrbi.

Mali pobič mora v šolo,
ali raje bi podal
z žogo se v naravo prosto,
bi pod sonce jo zagnal.

Enega krasi monokelj,
gigerl je ta-le Čič,
najsrečnejši je pod solncem,
on ne misli čisto nič.

A gospa, debela repa,
krasne misli ima zdaj,
se prilegajo telesu
in dišijo, da je kaj.

Le naj vsakdo misli svoje,
ali eno misli Čuk,
boljši kakor misli v zraku
je na glavi star klobuk.

Humoreska.

V vežo lepega gedališča je stopil go-
pod Potepin. Zunaj je lilo v potokih. Po-
pinov plašč je moker do zadnje niti.
Klobuka sploh nima. Lasje se mu mokri
prijemajo na sencih. Dve nogi ima. Ena je
trda, kot da je lesena.

Po lepi rdeči preprogi se je podvziral
k vratom, ki peljejo k parketnim sedežem.
Vratar ga oponi.

»Gospod, oddajte suknjo v garde-
robi!«

»Kaj moram oddati?«

»Vašo suknjo.«

»Jaz nimam suknje.«

»Prosim, gospod, oddati morate Vaš
plašč.«

»Zakaj moram oddati plašč?«

»Drugače Vas ne smem spustiti v gle-
dališče. To je proti predpisom. Poleg tega
je pa to v Vašem interesu, Vaš plašč je
vendar popolnoma premočen.«

»To ti nič posebnega, če dežuje.«

»Saj ravno radi tega morate plašč
oddati.«

»Ne govornite budalosti. Če bom jaz
oddal svoj plašč, radi tega še ne bo solnce
sijalo?«

»Zato ne gre. Bodite pameten, go-
spod. V tej obleki ne morete v gledališče,
saj se bodo vendar ljudje smejali.«

»Pustite vendar, naj se enkrat tudi

pri igranju veseloigre tudi smejejo.

»Jaz Vam izjavim popolnoma odloč-
no, da Vas v tej obleki ne izpustim v gle-
dališče. Žalibog, da se ne nahajamo v
kravji dolini.«

Počasi se je nabralo okrog Potepina
več ljudi. Neka gospa je dejala:

»Pustite starega gospoda, ali ne vi-
dite, da ima hromo nogo?«

Neki uradnik gledališkega ravnatelj-
stva se je prikazal in dejal:

»Dragi prijatelj, tu imate denar za
garderobo, oddajte svoj plašč.«

»Toda žal Vam bo.«

»Naj mi bo!«

»V resnici Vam bo žal!«

»Ne budalite! Oddajte plašč!«

Gospod Potepin je stopil k garderobi.
Slekel je plašč in stal golorok pred ljudmi.
Srajca je bila taka, kot bi bila večkrat v
rjavl polivki oprana. Uradnik je pobledel.
Zajecljal je:

»Moj Bog, kje imate suknjič?«

»Suknjič? Nimam ga.«

»Vi vendar niste mogli priti goloroki
sem?«

»Saj nisem prišel golorok. Imel sem
plašč.«

»Potem ga raje še obdržite, za vraga
vendar!«

»Niti na misel mi več ne pride. Plašč
bom oddal.«

»Ali ste zblazneli? Vi boste spravili
naše gledališče ob dober glas.«

»Kaj je res tako na koncu?«

»I edaj, za božjo voljo, Vas prosim,
oblecite plašč. Vi vendar strašno izgle-
date!«

»Tudi Vi niste ravno lepi.«

»Škandal, priti s tako srajco v gleda-
lišče.«

»Kako bi šele zabavjali, če bi sploh
nobene ne bil oblekel.«

»Jaz Vam pravim zadnjič in na lep
način: oblecite plašč, na tak način sploh
ne smete v gledališče!«

»In jaz Vam pravim, da plašč oddam.
To je predpis. Lepo gledališče, kjer še
uradniki ne vedo za predpise.«

Zopet se je nabralo več ljudi. Neka
dama je dejala: »Pustite! Pustite starega
moža, ali ne vidite, da je hrom?«

Gledališki ravnatelj se je prikazal. Vzel
je Potepina na stran in mu dejal:

»Kateri prostor imate?«

»Parter. Tretja vrsta. Prav lep pro-
stor. Trideset lir, vam pravim.«

»Pojdite domov! Jaz Vam dam za li-
stek petintrideset lir. Velja?«

»Pri tem dolarskem kurzu? Ali naj se
ruiniram?«

»Tedaj — štirideset?«

»Petdeset — a niti belica manj. Ali
ni to sramotna cena za tako?«

»No, dobro! Tu — deset — dvajset — trideset — štirideset — petdeset lir! Samo povejte mi, kako ste prišli do tega, da ste kupili listek za naše gledališče?«

»Saj ga nisem kupil. Darovali so mi ga.«

Ravnatelj je spremljal Potepina na cesto. S težavo je premagoval jezo.

V slovo je dejal:

»Boga zahvalite, da ste hromi, sicer... sicer bi se vam slabo godilo...!!«

Gospod Potepin je hromel še nekaj korakov, nato je segel za hlače in petegnul izza njih dežnik, ki ga je delal hromega in dejal:

»Kakšna hromost: To je bil le moj dežnik!«

PRIJAZNI HIŠNI GOSPODARJI.

Protokolist Jančar je bil neko jutro tako ljut, da je kar skakal po sobi in poklical takoj hišnega gospodarja,

»Lepo streho ima vaša hiša,« mu je rekel, kazoč s prstom na strop, kjer je še curljala voda. Nocojšnjo noč mi je skozi streho naravnost v usta deževalo. To ne more tako naprej, marveč mora biti takoj nekaj storjenega.«

»Gotovo, gotovo, ljubi gosp. Jančar. Imate popolnoma prav. In jaz bom takoj ukazal mojim fakinom, da posteljo od zida odmaknejo.«

NESPORAZUM.

Zdravnik: »Vi ste dovršen nevrastelnik in skrajni nervoznež, kmet Trumbec.«

Kmet: »Gospod zdravnik, kar končajte z vašimi psovskami — če ne bo padlo!«

PREVEČ ZAHTEVA.

Mali Franciki je padel komad kruha na tla in sicer na ono stran, kjer je bil namazan s smetano.

Jokaje je tekla punčika k materi, da se potoži. Mati pa se je jezno obrnila k dekli: — »Vas moram pač okarati, da vedno mažete kruh na nasprotni strani.«

ČESA NE POSNEMA.

Mojster vajencu: »Povej mi, zakaj si ušel?«

Vajenec: »Ker je mojstrica, vaša so-proga, vedno tako groba z menoj.«

Mojster: »In to naj bi bil vzrok: Jaz nisem še pobegnil.«

VZROKA NI VEDEL.

Dumas je imel navado, da se je vsakega nasmešnil, izvzemši prodajalca vsotnic, kateri se je čutil užaljenega, ker se ni veliki pisatelj tudi napram njemu enako vedel. Nekega dne se je ojunčil:

»Monsieur Dumas,« pravi on, »jaz bi vas rad prosil za neko uslugo.«

»No, le veni, kaj pa želite. Ljubi mojster?«

»Jaz bi želel, da bi se mi največji mož mojega stoletja nasmešnil.«

»No, ljubi mojster, potem mi pa posodite 50 napoleonov.«

NE SPADA V NJEGOVO STROKO.

»Doktor, jaz garam kakor vol, jem kakor kak volk, sem truden kakor pes in spim kakor krč.«

»Hm, čujte! V tem slučaju bi se jaz le živinozdravnik obdal.«

Vojna odškodnina se pelje z brzovlakom.

Prišel je tisti zlati čas,
ki vsak ga je želel od nas,
denarček zdaj se pelje,
kot listja ga je, stelje.

Poglejte spredaj, nov hlapon,
na njem minister kot baron,
pač čudna res je ta žival,
a ni, da kdo bi se je bal.

Ne brizga in ne piska nič,
in črna ni kot kak hudič,
in če se vlečeš na zemljo,
še povozila te ne bo.

a če ležiš kot trhel štor,
bo čez te nesla svoj tovor,
če tudi dolgih sedem let,
raz tebe gledala bo v svet.

Gotove bolj se pač stvari
kot polž na svetu ne dobi,
denar obsojen je tedaj,
da več ne roma k nam nazaj.

Nagla res, da ni žival,
a Bog modrost je vladi dal:
Počasna reč, gotova reč,
pripelje vam stotisoč sreč.

Tako je mislil modri Rim,
poslal je polža, novce ž njim,
poslano vse je že »ekspres«,
pa hodi naj sto let in čez.

Da voz prenašlo ne drči,
na zadnjem koncu mož sedi,
in dela tisoče ovir,
napenja se kot kak hudir.

Mogoče, da čez dolgo let,
dospejo v Rim ti novci spet,
tedaj gotovo omedle,
oni, ki na vladi zdaj sedé.

DOPISI.

POVIR.

Kakor je vsem znano, je pošta v Julijski Benečiji zelo slaba. Zato so povirski fantje premišljevali, kako bi temu odpomogli. Imeli so tajno nočno zborovanje, na katerem je vsak predlagal svoje mnenje. Po dolgotrajni debati je nek pameten fant (kakršnih je v povirski fari mnogo) predlagal naj se domačim dekletom pribije pismo, ki bi se imelo poslati po pošti, enostavno na hišna vrata. S tem se prihranijo poštni stroški in pismo je kar čez noč na mestu. Ta predlog se je zdel vsem dober. Ker so ravno pred kratkim sklenili poslati nekemu dekletu pismo, so popisali velik list z zelo ginjačimi besedami in ga pribili na vrata hiše. Po tem činu so se junaki razšli na svoje domove in šli spat spanje pravičnikov. (Drugi fantje, ki ne delajo takih slavnih činov in ne hodijo v tako dično družbo, so že prej spali.) M... ka, kateri je bilo pismo namenjeno, je od samega ganutja med celno mačo (bila je ravno nedelja) točila

solze. Bajé na ta način poslana pisma bolj delujejo na človeka, kakor če bi bilo poslano po pošti. Zato svetujemo vsem kraškim fantom, da si vzamejo za vzgled povirske fante in da se poslužujejo tega sistema, ko bodo pisali svojim dekletom.

SOLKAN.

Pri nas je bilo predavanje. Govornik J. je trdil, da ima Darwin popolnoma prav, ako trdi, da ljudje izvirajo iz opice. Nekdo, ki je bil poleg se je s tem popolnoma strinjal, češ, da človek izhaja iz one živali, ki mu je najsimpatičnejša.

RIHEMBERK.

Silvestrov večer. Vse nori, vse se zabava. Tudi Rihemberk nori, saj pamen dolgo že bil ni. Samostojni tamburaši so udarili pleš, a le za izvoljene ljudi. Brenkate, brenkate — pari se vrtijo, kozarci se praznijo, veselje te na višku. Pa se začuje šum. Mari od vojnih trum? O ne, ne »Čuk na palci« je to; priletel je, dobil prostor, da bi sedel, pa je žalosten povsili glavo in jo skril pod pierutnice. Kaj je videl? Tamburaši udarjajo na

Pravijo, da v Komnu tamburaški orni imel vaj $\frac{3}{4}$ leta, ker niso imeli run.

Pravijo, da imajo v Komnu »fejst« ppana. Jaz pravim tudi, saj sem mu dal di jaz en glas. »Fejst« bo toliko časa, da de vse »fejst« napravil. Hitro ko bo hote le malo »fejst« zgubil, pa bo vse egovo dobro »fej«. Tako se navadno odi pri nas; priča »Čuk na palci«.

Pravijo, da kar je deklet, so v Komnu najbolj »fejst«, samo ena se preveč rži, zato, ker g. učiteljem iz Kalabrije italijansko govori.

Pravijo, da se komenski blagajnik talnice jezi. Ima preveč dela. Vsi člani u plačajo mesečnino že naprej za 2 leti.

Pravijo, da je komensko starešinstvo ovolo županu 300, lir nagrade za razvetljavo, da postavi tudi eno svetilko h zvonika za vse sosednje občine.

Pravijo, da učitelj italijanščine v omnu pravi, da imajo naši otroci trde ave kakor on, ker ne znajo še nič itajanski, kot on ne zna slovenščine, zato e jih bo lotil po novem letu tepsti.

Pravijo, da so dekleta z Dola in Otli sklenile enoglasno, da bodo odrezala mila 20 centimetrov in sicer iz treh hitnih razlogov: 1. Da se jim ne poma- jejo pri kidanju gnoja iz hleva. 2. Da bodo zje gazile sneg. 3. Ker manj stanejo. — osnemanja vredno.

Pravijo, da se je pevski zbor iz Vogerskega naučil že vse pesmi in misli sedaj stopiti z »rakovo koračnico«.

Pravijo, da je na Vogerskem zbor aških mamic priredil »večerno tekmo«, ri kateri je bila odlikovana G. F. radi ibčnega jezika in najhitrejših nog.

Pravijo, da Štanderžci so »furbasti«, rodajajo pčulate po 6 lir kg, kupujejo a štokfiš po 10 lir kg.

Pravijo, da je v Tolminu »fejst« ant, da se bo še ta pust oženil; samo dločiti se ne more, ker ima preveliko zbero.

Pravijo, da samotari v Plaveh na šol- kem poslopju oženjen samec, ki se bavi amo z visoko literaturo. Ima tudi posre- dovalni urad za ženitve.

Pravijo, da je klub stricev iz Ložie y svoji seji sklenil sezidati samostan. K temu prispevajo tudi Deskle in cen- trala iz Kanala.

Pravijo, da ima pevsko društvo na Trnovem takšen glas, da so že skoraj vsi svetniki v cerkvi oglušeli.

Pravijo, da je podmelškim Maricam, že davno znano, da hodita Peč in Jakob na Knežo v vas.

Pravijo, da so doljanski fantje po- stali abstinenti, zato se je gostilničarjem vse vino skisalo.

Pravijo tudi, da je v Podgori nastala velika »konkurenca« s harmonisti, med temi je ostal Benedikt prvak proti Bu- dalu-Lorenzonu.

Pravijo, da se namerava v Solkanu vršiti tekma na »znanost« in »junaštvo«; voditelj tekme je znani Ravničan.

Pravijo, da je pevski zbor iz Solkana na Miklavžev večer tako lepo pel, da je vse pohvale vredno.

Pravijo, da se zatolminsko društvo šini; pristopile bodo tudi doljanska de- kleta.

Pravijo, da je v Doljah 15 za ženitev godnih deklet. Fantje bi pa radi priredili ples, a pravijo, da je deklet premalo. Kako je to?

Pravijo, da je v Razdrtem pod Na- nosom hiša. Če številu štirideset prište- ješ še tri, pa jo dobiš. Dve devici sta v nji, da ju kdo ne ukrade, ju stražita dva orožnika. Družbo pa dela vdovica. Kdor ne verjame, naj gre gledat in če je dru- gače, naj pove »Čuku na palci«.

Pravijo, da je sežanski organist na novo leto zaspal, ker se je na Silvestrov večer preveč zamudil pri »kratkih kri- lih«.

Pravijo, da je Janez Godcev iz Merč vstrelil na »Planini« medveda. Prednje medvedje tace je poslal kot no- voletno darilo Musoliniju; medvedji rep pa Pepetu Čokovemu v Sežano. Per mej Dunaj, to je bila dobra maneštra!

Pravijo, da potem ko se je pod- brskim lovcem posrečilo ustreliti onega znanega srnjaka, so se tako osrčili, da so se čez teden dni spravili na gamse. Ker pa gams ni srnjak, zato so povabili grahovskega župana — pravijo, da ima ta poseben talent na gamse — a tudi ž njim niso bil nič na boljšem. Le po- tem ko je priskočil na pomoč neki eks

dvorni avstrijski vojak, ki se je učil na Dunaju sukati puško, je padel gams lovcem v roke. Ko so po trudapolnem delu posedali ter si ogledovali prekras- no žival, vstane iz srede neki stari lovec z Petrovegabrda ter nagovori svoje so- lovec: »Predragi bratje, kakor ste slišali in čitali zunanji svet nas, podbrske lov- ce, grozno podcenjuje in ponižuje. Iva- la našemu vrlému Čuku, ki se je za nas — kakor ste čitali — tako junaško potegnil ter s tem nam rešil pred celim svetom naš lovski ponos. Za to, predragi mi so- loveci, predlagam, da od danes naprej vsakdo, ki bi imel izmed nas kako pravdo z nelovcem, ne najame kot za- govornika kakega odvvetnika, ampak našega nam vsem milega g. Čuka.«

Pravijo, da Hudajužnarji preklada- jo svoj poštni urad kakor mačka svoje mlade.

Pravijo, da imajo podbrške Bačarce kaj rade makarone, ter da kaj rade ple- šejo v znani podbrski ošteriji od mraka pa do ranega jutra.

Pravijo, da se je ustanovil pri pod- melški »Kmet. čitalnici« »Krožek pijan- cev, zbadljivcev in pretapačev«, ki je že pričel sijajno nastopati. To pri fantih. Pri puncah pa se namerava slavnoznani odsek »Moške hlače« sedaj po novem letu prekrstiti v »Društvo pavjega perja«.

Zakaj na vozu čuk s kolesom?
Čemu si išče nov »meštur«?
Preveč je menda hlač polgal
in bunk prenesel... Ni hudir!
Na Stolnem Trgu **ČUK ELIJA**
mašino krasno mu proda,
in čukč poti se, reže, šiva,
cel božji dan vrti, drda...
Presrečni čuk veselja vriska,
okrogel trebuh je dobil,
saj mu mašnica lire nosi,
mošnjček se mu je zredil...
Tatovi nič ga ne skrbijo?
In roparji, prav nič? Zares?
Kako? za pasom — grom in strela! —
nabasan nosi samokres...
Presrečni čukč, saj Piazza Cavour
pri zlahti vsega se dobi...
Kolo, mašine, samokrese,
ELIJA ČUK ti priskrbi!

GORICA - Piazza Cavour
(Stolni Trg) št. 9 na levo...
Kupujte dvokolesa, šivalne
stroje, puške in samokrese
edino pri tvrdki

ELIJA ČUK, ki jamči za solidnost blaga.
Cene konkurenčne.

Pravijo — v Podmelcu namreč — da je strašno malo vreden, kdor v Čuka ne pride.

Pravijo, da Brici letos ne morejo prodati svojega vina, zato so sklenili na zborovanju abstinentov v Suhi Jami, da ga bodo potočili sami potom žrela, vama pa in praznih klobas prvih 7 dni vsakega tedna. Račun je točen: za Veliko noč bodo pili že »bašton«.

Pravijo, da se nabrežinska godba uči »Trauermarsch«, ki ga bo svirala za pogrebom, letošnjo zimo prerano umrlega tukajšnjega orkestra.

Pravijo, da so 17. decembra, vsi nabrežinski psi »zbežljali« v strahu, da jih ne doleti usoda oslov, ki so jih kuhale »črne srajce« na »Štropovem borjaču«.

Pravijo tudi Nabrežinci, da so se istega dne »narodnemu mučeniku de Mauchinie«, strašno cedile sline po laških petah. V tem oziru slovi mož kot specialist.

Pravijo, da si je pustil nek mlad gospod iz Postojne rasti kozji čef. Tamošnje dame pa so ugotovile, da to nič posebno ne krasi njegovega obraza. Zato mu svetujejo, naj si ga raje obrije, ker sicer utegne izgubiti njihove simpatije.

Pravijo, da so fantje v Novem svetu ob priliki običajnega Novoletnega voščila to pot imeli s seboj tudi finančarje. Nekateri pravijo, da za to, da bi jim varovali nekatere »otročaje«, ki so bili z njimi. Čuk jo je pa drugače pogruntal, da bi se najbrž radi prikupili nekaterim gospodičnam, ki rade vidijo suknjo belo.

Pravijo, da so fantje v občini Bate minulo jesen nabrali toliko lešnikov, da jih lahko ljudem v cerkvi s kora na glavo mečejo. Res spodbudno!

Pravijo, da pevsko društvo v Ložicah poje le kadar je v rožicah.

Pravijo, da na Trnovem živi še svetu nepoznan poet; od hiše do hiše toži, da ga nobeno dekle ne mara. Nevarnost je, da pobegne iz dežele. Kaj bodo pa potem gostilničarji storili? Kar imajo drugi ljudje v glavi, se je njemu v pete zarastlo.

Pravijo, da so v Gojačah spreminili Bralno in pevsko društvo v Igralno pivsko društvo. Godbeni instrumenti so steklenice, kvarte so pa knjige. Vpisnica je en »dopjo« vina. Vaje so vsako soboto, nedeljo ali praznik, včasih trajajo tudi čez.

Pravijo, da so vsi višji uradi premeščeni iz mesta Kobarida in da se v predmestje Stambul preseli tudi konzulat. Tam bo uradoval veliki vezir v Mohalinjevem imenu. On od 29. 12. 1922 zahteva pristojbino po 30 lir za dame, za dijake 20 lir in za velike gospode 40 lir. Alah je velik in Mohalini njegov minister!

Pravijo v Ajbi, da kadar naredijo podružnico pri Sv. Petru, se bodo dekleta prav lahko ženila. Razpršila se bodo kot naša goriška dežela in ne bomo jih videli poprej kot v dolini Jožafat.

Pravijo, da Č... Jože na Slapu ni lašist in le zato črno srajco nosi, ker noče kupiti »žajfe«. Če mu jo ne kupi »Čuk«, bo pa še naprej črn.

Pravijo, da rastejo v Plaveh trgovine kot gobe na solncu.

Pravijo, da so Podbrščani spoznali resničnost pregovora, da šiba novo mašo poje, ker jim je učiteljica italijanščine obljubila ričinovega olja, ker se učenci niso pustili tepsti.

Pravijo, da bo »Čuk na palci« izhajal zato trikrat na mesec, ker bo prinašal orise značajev glavnih junakov — opazovalcev podmelških Mariel

Pravijo, da imajo v Čepovanu, ženske jako močno ljubezen do moških. Še v cerkvi ne morejo biti same za sebe skupaj, ampak hodijo v moške stole sedeti.

Pravijo, da se v Čepovanu razpisuje služba za delati red po cerkvi. Prednost imajo tisti, kateri znajo štiri deželne jezike: Čepovanski, Lokovski, Trebuški, Lokvarski.

Pravijo v Zarakovcu pri Grahovem, da bodo gradili tovarno za kratka krila, ker dobavljanje iz drugih držav je za enkrat otežkočeno. Cene bodo gotovo brez konkurence.

Pravijo, da so imele dekleta na Slapu pri Vipavi štetje fantov. Žalostno! Enajst jih je na enega fanta. Nekatere so že vrgle mreže raz glave in pridno lovijo. Tri so jih že vlovile. Kam pa z ostalimi tridesetimi?

Pravijo, da je prejel tajnik Srpeniškega »Saufveraina« Franc Gancu telegrafično vabilo od »Čuka na palci« za občno sejo teh društev v Drnjohli. Odpotoval je koj. »Društvena godba« ga je pozdravila pri odhodu z himnom.

Pravijo, da izide v najkrajšem času nov list z imenom »Gnoj«. Izhajal bo pa le v potrebi. Uredništvo in upravnništvo v »Ljudskem vrtu« klop št. 3. »Gnoj« bo glasilo vseh brez razlike strank, starosti itd.

Pravijo, da je vzkliknil filozof B. pred oknom mesnice pri pogledu na klobase, tako le: »Ah, tragično, zelo tragično. Včeraj ste še našli čreva v prašiču, danes pa je že prašič v črevih. In kaj je potem naše življenje?«

Pravijo, da je imel te dni občinski svet zelo burno sejo, kje da naj se sezida umobolnica. Fabričanje so odločno protestirali, da bi se ta godna naprava sezidala na njih tleh. Kozanci pa bi prav radi imeli ta dobrodelni zavod v njih sredi, a težkoča

leži v tem, ker nimajo pripravnega prostora. Fabričanje pravijo, da naj se sezida na placu. Kozanci pa o tem nečejo nič slišati, ker drugače bi morali prenesti »brjar« na fabriko. Seveda, lahko bi se podrl oni dolgi vagon, ki diči središče vasi in poleg tega še sosednja stavba. To vse pa bi stalo občino zelo mnogo stroškov. Po dolgi in mučni debati so vendar prišli do stalnega zaključka. Umobolnica bo sezidana na Laznah ob glavni cesti in ob poti, katera vodi v »bošk«. Bolj idiličnega kraja si županstvo ni moglo izbrati. Tako se je ustreglo obema strankama, in upamo, da Fabrika z radostjo sprejme ta sklep.

Pravijo, da so Fabričani tri dni jokali, ker jih je »Čuk na palci« malo oključal. Njih »humoristična« narava se je spreminila v pravo tarnanje in zakleli so se, da izderejo »Čuku« oči, kajti ko je letal okrog njih hiš ni zatislil levega očesa.

Pravijo, da so kozanski fantje sklenili, da se zabranj samotarjem vstop na večerne sestanke v vas. Zato mora imeti vsaki samotar pašaport, katerega dobi v gasi proti odškodnini 10 L. Dekleta so proti tej odredbi odločno protestirala, ker drugače, ne bo nikogar, da bi jih vodil za nos.

Pravijo, da so bile za božične praznike nekatere punce iz Sela zelo rudeče pri zadnji maši v Batujah, ker so imele glavo podobno ruskim kozakom s pinjo.

Pravijo, da so v vasi Selo nekatera dekleta začela živeti spokorno. V ta namen so ob nedeljah prepasane z verigo. Pač trda pokora; morda za ljubezen.

Pravijo, da je prišla Srpeniška Čitalnica na Sv. Štefan v Log kulturo — sejati! Pravijo, da so jim Ložani zelo hvaležni, ker sedaj vedo, koliko litrov Vipavca je treba, da je človek plati.

Pravijo, da imajo na Srpenici v stolpu uro, katera ima posebno lastnost. da kadar blje ne kaže, in kadar kaže — ne bije. »Urihtal« jo je tako mežnar iz maščevanja, ker mu občina ni dovolila »berarnje«!

Pravijo, da je v Ajdovščini mnogo klepetulj, zato jim Čuk predlaga, naj si ustanovijo društvo »Klepetulja« pod Kolano ali v Gasi. — V Ajdovščini in Šturjah sem videl, da g. trgovci že več let sanjajo o zvezi, letos pa Čuk upa, da jih zbudi iz sna, ter pripravi do enotnega dela.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseli posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5,

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

Pisma od vojakov.

Cenjenemu Čuku na pal'ci!

Po dolgi in mučni hoji je zašel »Čuk palci« tudi v začarano mesto Como. Med mesta se je nekoliko oddahnil, kar zagleda ob kraju ceste gospico, v eni obleki in s cokljami na nogah. V nji hoji: lop-pok, lop-pok, ki se jo je prestrašil, da je ne vede odletel neko nazaj in v sredino naše kasarne. Je šele prav zavedel, kje da je. Tu je slučajno videl, ko so peljali Cerkve »činkve žornik« v prižon, »perke non lup-ki, lup-ki«, to se mu je zdelo isto navadno. Seveda prišel je - pa k nam v našo temnico, ki smo pa »mandžarali pašto«, smo mu takoj

Pavel, Kravanja Anton, Dolenc Jakob, Cerničec, Batič Franc, Lokavec, Kerstelj Kristijan, Ajdovščina.

GENOVA.

Tudi pri 90. pešpolku v Genovi smo še tri Slovenci. To lahko potrdi naš Čuk na palci, kateri je nas že parkrat obiskal. Le žal, da ga poznajo tudi naši predstojniki, zato ni imel zadnje čase sreče. In tako je prišel v roke nepravici. Zato je ubogi »Čuko sul bastone« čepel na neki mizi v poveljniški pisarni 5 dni in premišljeval, zakaj ne smejo slovenski vojaki gledati njega in njemu podobne ptice, ki letajo med slovenski narod. Prebrisan jo je kmalu pogruntal, obesil se je nekemu vojaku za roko in tako srečno prišel med nas. Dolgo smo se mu smejali, ker je nam pravil vesele novice iz domačih krajev. Tudi mi smo mu razodeli naše težkoče, katere nam dela najbolj »pašta šuta«. Ker ga radi vidimo med nami, smo mu preskrbeli drugo bolj varno pot, da bo hodil brez zaprek k nam. Podpisani slovenski vojaki pozdravljajo vse čitatelje tega lista, posebno Slovenke, ki se spominjajo vojakov 90. pešpolka. Razpet Alojzij, Cerkno; Feriolja Jožef, Miren; Špacapan Dominik, Renče; Hlede Tomaž, Solkan; Pizani Franc, B...

...je ostal v Genovi, ki je ... najbolj viden, zakaj vse drugo na obratu posebno pa čelo in oči ji pogosto zakrivajo ravno frizura.

Zgodovine ženskih las ne pozna. Čuk je raziskoval do Adama, pravzaprav do Eve nazaj in uvidel, da so ženske že sprvega spočetka imele dolge lase, to pa iz enostavnega razloga, ker niso imele obleke in so bile mnogo bolj sramežljive kakor danes, zato so hotele zakriti z lasmi svojo sramoto. Pozneje, ko so se oblekle v medvedjo kožo, ki niti od daleč še ni bila svilena, so pričele spletať lase v kote, da niso bile v napotje, ker niso imele kaj več skriti z njimi, zakaj medvedje kože jih tedaj še ni bilo sram, kot jih je danes sram če so oblečene preveč preprosto.

Tedaj, ko so moški začeli javno govoriti, da imajo ženske dolge lase, a kratko pamet, so se ženske začele sramovati svojih las. O tem, kako je nastalo dejstvo, da imajo ženske kratko pamet, ni prostor, da bi razpravljali na tem mestu. (Čuk se tudi boji, da bi mu perje ne oskubile.) Vendar na so začele ženske tedaj zvijati kite na glavi. Pri tem pa so se morale gledati v zrcalu in glej ga vruga, ženska je postala nečimurna.

Tužnim in potrtem srcem naznanjamo vsem dragim sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je naša nad vse ljubljena

Sveta Gorica

po ukazu iz Rima bila obglavljena in takoj na nato crknila dne 4. jan. 1928.

Zemeljski ostanki nepozabne in drage rajnke so se položili k počitku za toliko časa, dokler se vsi Slovenci na Goriškem ne poitalijandijo, nakar ustane slovesno iz groba in zasade čast deželnega stolnega mesta.

Pravijo, da v Preserjah nekateri mladi deniki niso mogli postati na drugaden in so slavnih, kot da so se zapirali k fašistom.

Pravijo, da v Podmeleu ni bilo niko nobenega ukona v trgovine razen ob čas aprovizacije.

Pravijo, da nekatera lokavska dekleta pošiljajo svoje ženitne ponudbe celo Kalabrijo.

Pravijo, da priredijo dornberški fant o svetem Nikoli veliko slavnost: pri t slavnosti bo odlikovan za svojo hrabro Karboner Č. iz P.e. Pripeli mu bodo sv tinjo iz batujskega korena. »Čuk« i vplje: Na mnoga leta!

Pravijo, da se v Koprivišču go čudne reči: V adventu se je plesalo žive in mrtve, strahovi se po noči og šajo, po oknih bijejo, in grozijo, da harmonike poberejo — posledica t bo, da bodo matere s hčerkami bolj dovoljne, ker jim bodo vodo hitreje mov prinesle.

Pravijo, da kronberška godba u ra, ker jo je zapustil kapelnik L. M. stopil v zaslužen pokoj na Vetrišče, njem žaluje cela godba.

Pravijo, da Frence G. iz Lok ne h več v Sedovec, ker se mu je »spuzer Videl« ga je Čuk na palci.

Pravijo, da idrijski sodnik re

rodno himno, punce — pardon! — go spodične pa plešejo — tango, to je ples divjakov. S kom plešejo? Z brati z juga. Narodnjaki pa gledajo to bratstvo in strmijo — v polne kozarce pred seboj in točijo narodne solze vipavca. Joj, kako je to lepo! Narodnjaki, vipaveč, narodne solze, »amore — stiska me kar more«, Hej, Slovenci! Vse za narod, tango, živijo!

IZ POVIRJA. (*Kulturni napredek*).

O našem »izobraževalnem društvu« smo že davno namenili kaj poročati »Čuku«. Isto se nanreč deli v sledeče odseke:

1. Ponočevalno s razgrajaški odsek, ki ima namen pokazati svoje junaštvo s ponočnim razsajanjem in razmetavanjem, posebno krog hiš, kjer stanujejo lepe pupce, jim nastavljači slamnate može itd.

2. Dekliški pivski odsek. Ob nedeljah in praznikih se zbirajo lepe mlade Povirke in Žerke v gostilno v Gorenjah. Tam pijejo in pojejo, da je veselje. Koriisti tega odseka so »neizmerne«. Sladko vince pordeči blede lica. Lepo petje privabi mladence. Pctem se sklepajo zakoni vsaj začasno, nič ne dé, saj je več vredna ena ura veselja, nego sto let žalosti in trpljenja.

3. Vaško s pobalinski odsek. Ta

Ministrom se tresejo hlače.

Ujetega ptica tožba.

Gospoda moj!

Ne zamerite mi, da si Vam drznem
govoriti. In tudi...

Grem grem in nisem daleč več od prijetnih grizljajev. Sem že pri kurniku, počasi potisnem roko skozi odprtino in lop — hudiča! nekaj težkega zaropota na tla, kokoši, piščanci in veliki petelin pa v kokodažkanje, da mi je šlo skozi ušesa.... Mraz me je oblił. A še hujše.

Pes, ki je dremal v nekem kotu, se zakadi vame in mi začne obdelovati moje »brgeše«, da so kar »štrace« od mene letele.

Zgubljen sem, sem si mislil in ni drugega kot »bejži«!

Spustim se v tek, pes pa za mano. To me je pa šele imelo! Ta pasja mrcina nima nobenega usmiljenja do mojih ubogih udov! Še snela me bo. Beži, beži!

Tako sva že precej predirjala jaz in pes, da sva bila že blizu »pod Hrastia«.

Obupno se ozrem naokrog, kajti moči so mi že pešale, od tiste mrhe se pa tudi nisem hotel pustiti »požreť«. Zagledam »telegrafenštango«.

Čaki, krota, me ne boš strgala ne, sem dejal in se divje pognal proti »štangici« in gor po njej. Težko je šlo, a šlo je! Hlače so se mi sprijemale in kmalu sem tičal ves priliman na »višču«... Ja, hudiča, kaj je to za en »šmir«, sem djāl. Pa ni strela, da so ptičarji to naredili. Joj, kaj bol — Pasja obist se je pa drla pod »telegrafenštango«, da so mi lasje vstajali. Kam čem iti. Dol ne smem, me ta pošast strže, dot ne morem...

Žalosten sem se stisnil v kot in sklenil v svojem »ptičjem« srcu, da ne bom več — če mi Bog in ptičarji vrnejo še enkrat preljubo svobodo — niti z najmanjšo besedico žalil nobenega štani drškega ptičarja. Dovolj sem revček izkusil in moje hlače so še sedaj polne »višču«.

Ljubi Toni!

Prej kukr Ti naprej pišem, t' prau lepu pozdravim anu bošnem čez hribe anu doline Vješ na sv. Štefana dn sm šla u Soukan sz mojim bratm. Radovijda, kako je u Soukni, sem šla tudi u adnu oštariju pa vješ glh taki ste vsi Souknci, kregate s anu birmate. Zdej jmate že nazaj anga noviga škofa, ki je nmalo bolj mejhen an bolj debu kakr tisti t' prvi. Pravijo, da je Krašuc. Birmu je anga, ki jima fabriku za štružulje. Prvo kader ga je birmu, je mislu, da na velja, zatu ga je birmu še enkrat.

Ribničan Urban.

»Nu, kaj zijaš zijaš zijaš« smi anme laškeme zenurece k' je jemu ki- ze hlače jen črn tulipan nemeist kila- ta ne glave. Glih ne plac smi se biu po- vu z mujo ruobo, k' se je vame zezijou, ruoko je uzdignu jen počez u lifte dr- ranku pr nas škof dejlajo, keder žje- ajo. Pa smi tu kar pokljekent k' smi mi- de pod mušhcavo vlado ldi ne cejste gnajo, poprej k' jeh u uole dejvajo, br- o, jen po tlejh lličajo. Pa smi se biu po- totu. An drüge tak je stuopu h mjeni pa je vprašou zekaj nej muoja ruoka jen itenki frankirana s štjempelnam.

Pa smi djan jest, de tega vnder nej ba, zetu k' buojo žje une štemplale k' jo ricin uole zestujn pile, jest smi muo-

gu pa Krznarjevme Juožete leder ien daj- lu plačet. Ja pa če sm še toku brihtnu jen lepu govoru nej use sken neč nomagalu. Toku se muogle bet mtoje neritenke dva- kret štemplane.

Ja vajste anga gspuda smi sam vidu, k' so ga u uole dajle. Pa prec puotlej so ga zepuodle. Jen čo je prou ne uso muč tjeku, ga je aden uod zad z anem rajkelnam ne špage uhlamu glih k' ga prjela leksurda. Toku je špricenu ne vse strani koker b' mejh puoču. Jozes, smi djan jest, viš nerit- enk je jemu pa je puoču jen vse se je ven seedilu.

Toku, de tūd' tu tm sramakam ne ne pomaga; nej družga koker gate duobru zvjezat, pa nej se do duole po muogah bje- štru cedl sej se tūd' majhnem uotrokam duoskret toku zgodl. Pa k' smi se bau, de b' muoj pdailek ne šu neprei.

Ja pa nej šlu neč kej uod ruk. Samu ze kuhavence smi jemu duobro lečno. Uod kar imajo črno vlado, majnde samu rmje- ne žganice iejo k' družga nej, jen zetu brš- kičie duoste klhavene poluomlo. Al pa morde zetu de je bl ne trdu u želudce ze- maši zovol nola. Pa nej buo žje koker če, če nječjo muojih neritenku kšpet, nej jeh pa le leksira prov do pjete jen še u čoule. Pa smi jo hmale zgrintov. Smi djan če jeh nječjo bouniki kšpet jeh buom pa u Tersxe, al pa u Gorice prodau tistem fantam k na uograjnem place nepihnen lleder z noga- me u lejt brealo. Pa nej muoj še muoje neritenke u left letejle. Sej smi bli žje tūd' anem takem matafirjem k' so, ano gumasto

küglo aden družme metale, rešjeta prodau, de so se zavarvale, de jem nej kügla ne nus prletejla, zekej puotlej b biu tenes majnde so djale al lov na tenes, pa so vse- glih samu kügle lejtale.

Ja pa jeh nejso bejli tūd uoni ne; so djale, de so samu ne pu. Pr mej kšise smi djan kaj jeh rafs nječte al samu ze nalešč pravle. Pa jeh nejso tle, jest smi pa najdu, de jeh buojo tizjele, še premalu tch buo.

Pa so jeh uzjele prou vse, pr mej vje- re de rejs. Kar lepu smi nestavu an nerit- nek ze drügem po tlejh, jest smi se pa ze planke skru pa duol počjenu jen čakou. Pa nejsm dougu cajta. Jojhata koku je bli tu llistnu gljedat. Kar zederli so se koker vra- no jen kavke, pa nankret nej blu nobenga več ne tlejh. Jest smi se jem pa ne tliem u pjest smejan. Kaj nejsm vajdu, de jeh buojo uzjele, jen so jeh tūde.

Nu smi djan, pa buo majnde žje njir- buše, de grjem spjet ankret damu pa mi- mu gredjo prodau še kar imam. Pa smi kar ne lašku-slovajnsku prute Gorice uda- ru. Tam najke srajde cajste smi pa ano ve- liko karjuolo srječau k' sta jo dva pogrjeb- ca z juokam prute Vidne pelala. Težka sta jo rajsala, zetu k' le blu težku. An cev suod arenku jen rmjene poljente sta ne- prej rinla. Jest smi mislu, de sta dva kšpč- vavca koker jest, ampek puotlej sta mi po- vejdale, de je u Vidne strešnu huda la- kola, zetu so pa uoni šankret Gorico ze- sejli. Je koku smi djan psjaka sej so jo žje tuolkret zesjile; kaj zdej buojo pa kar ne- prej majsta mejstu, jen vasi zesejdale. Buli

IVAN TEMIL

GORICA - Via Carducci šte. 6

(zraven drogerije Mazzoli)

BRUSAR IN NOŽAR

delavnici so nameščeni
delavci specialisti za
omenjena dela kakor
tudi za popraviljanje vseh
operacijskih predmetov.

Brusi brivne
in
žepne nože,
škarje in
knjigoveške
ter vse druge
nože
in rezila.

Za čas ko š n je dospejo
najbolj pristni in garan-
tirani kamni - osle ber-
gamske za brušenje kos.
Delavnica na električno
gonilno silo z bogato za-
logo predmetov, kakor
nožev, škarij, brivnih
nožev, najelegantnejših
žepnih nožev, sploh vseh
rezil.

Zaloga toaletnih predmetov

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

hes: vare, morda buo Vrtojba drili keiden Soukan zesejla. Jest se ne tu ne zestuopem, ampek goriške Idje majnde nejsa matafjerjeste. Koker je črna nojska znaajla, de se lehku tliid zdrave ldi n uole dajva, so ti psjake arenke pa poljento videmskme žepane njesle, ze se nejst jen ze štrafengo. An rankumobil je puotlej ze njima prdrdrou z dvejma fajerberkarjema jen pumpo, zetu de buosta brškune žepani jen druge gspuode u Vidne z uodno žehudce ugasele, če bse prjeveč užgale. Sej so rajs skuorej künštne te Idje. Škuoda de so toku djeleč uod našga majsta, zekej če b' bli blize b' se lehku po nas vrgli, pa b' bli puotlej glih ne tui vižo uobrajtane koker mi. Ja — prou rajšt vajste je tu škuoda, je pa nej buo toku no!

PESEM SLOVENSKIH FANTOV PRI 90-tem PESPOLKU V GENOVI.

Predragi, preljubljeni bratje in v Čuku predrage sestre, mi fantje slovenski iz Genove pozdrave pošiljamo té:
Pri polku »devetdeset« bivamo, vsak dan »pašto šuto« uživamo, ob šestih in pol zjutraj vstanemo, osminko kofekta si vzamemo.
Do desete so vaje, kaj to ono znači, in druge reči, kar vse vojaka tlačí.
Nato je sloveča — se vé — pašta šuta, ki mu za kosilo je v skledo nasuta.
Ko ura pa poldne odbije, procesija se iz vojašnice vije, na »pjaca di armia« ves poten hiti, da lepega kaj do noči se nauči.
Tam krog postopa, včasih koraka, tam »dietro front« dela četica vsaka.
Da morda vojak pri tem ne zaspi, za to pa že vodja prav vestno skrbi.
Polpete je ura, vojak je doma, zdaj juho pojé in mal košček mesa.
Ob petih pa — če to še ne veš, povom ti na uho — na ulice smeš.
Pač v Genovi čuda se grozna vršijo, vozovom kolosa se štiri vrtijo, kolovrate člo nekateri tu jahajo, a drugi pa v čevljih kar bosí jo mahajo.
Dekleta z obleko zelo so štedljiva, res, blagor šivilji, ki taka jim šiva, je krilo res kraško še ped nad koleno, pod vratom je tudi za ped in še eno.
Če nočeš verjeti vseh teh reči, prihiti v Genovo naglo še ti!
Pošiljamo zdajci Slovencem pozdrave, znancem predragim iz tuje däljave: Prinčič Andrej, Števerjan.
Rondič Viljem, Slap pri Vipavi.
Vodopivec Leopold, Prvačina.
Godnik Alojzij, Kronberg.
Mlač Viktor, Gorenje pri Sežani.
Gerzetič Ivan, Podgorje v Istri.
Erzetič Anton, Višnjevnik pri Kojskem.
Vižentin Josip, Sovodnje pri Gorici.
Andrejčič Josip, Podgora.
Kavre Josip. — Vsi pri 7mi stotnji.

Pismo.

Dobroavlje, 2. 1. 1923.

Preljubi Čuk na pa'ci!

V prvih vrstah Ti voščim veselo in srečno novo leto 1923. Bog daj Ti dobro in nam ne slabo, pa bomo vsi zadovoljni.

Veselico smo imeli na Silvestrov dan, Bog dal, da je srečno minila, ker drugače ne vem kako bi se izteklo. Mislim namreč na predsednika, našega društva, kateri je bil kakor na žerečem železu, ker se je bal, da ne bo šlo gladko.

Drugače bi že šlo, le preveč nadlog je nad nami. Tako ne moremo prodati vina, ker ni kupcev. Ker je pa dobra kapljica jo pa sami tem bolj »porukamo«. Upanje je, da do prihodnje tigate ne bo ostala niti kapljica. Če je ne bomo prodali, bomo sami pili, saj: Mi ga žigamo, mi ga žagamo! Tako slišiš večkrat prepevat: Pa nič zato. Radi ga pijemo in ga damo tudi drugim. Saj nam ni na srcu zraslo. Če prideš Ti, preljubi Čuk, enkrat k nam, se ga boš navlekel tako, da ga boš komaj nesel. Je pač taka navada pri nas. Saj pravijo:

»Rukni ga, cukni ga, zvrni ga, saj ni ma kosti.

ŽABE NA SUHEM.

Nek agent ki je ob vročem poletnem času prebredel z vlakom najvročiji del Italije, ter opazil vse drevje posušeno je vprašal enega izmed sopotnikov ondornih krajev:

»Oprostite, kaj tu nikdar ne dežuje?«

»Deževati? Pomislite da so v tej vasi žabe v starosti petih let, ki se še niso naučile — plavati.«

SLADKA SESTRA.

Sosed je prišel h Trnovčevim v vas in je ugledal pet otrok, ki so na vseh straneh svoji stari sestri lizali prste.

»Kaj delajo otroci«, je vprašal. »Kakšno delo ima njih sestra?«

»O zelo fino« se je oglasil največji, ki mu je pa vseeno še molila srajčica iz hlač od zadaj.

»Ona zavija omote pri tvrdki Paulin, kjer izdelujejo bombene in — kadar pride zvečer domov, ji mi obližemo prste.

SKRAJNI OPTIMIST.

Med brezposelnimi je nekdo vprašal svojega druga:

»Kaj je tvoj novi prijatelj, optimist ali pesimist?«

»Hm, popolni tip optimista je. Pomisli, da je zmožen iti v največjo restavracijo, brez stotinke v žepu, naročiti in povžiti grofovsko kosilo, pojesti tri ducate ostrig, ter biti ugotovljen, da bo plačal račun z biserom, ki ga bo našel v eni — ostrigi.«

POZOR! Kdor se hoče naročiti na »Čuka«, ni treba, da piše dopisno. Dovolj je, da pošlje po nakazni znesek 15 L. kot celoletno naročnino in napiše na odrezek nakaznice ime, priimek, kraj in pošto, ter doden zraven še: Naročnina za Čuka. Na naročila brez vnaprej poslanaročnine se ne oziramo.

KAKOR SE VZAME.

Sodnik: »Vaše rokodelstvo?«

Obtožene: »Zatrjujejo, da sem žepnat.«

Sodnik: »Slabo rokodelstvo to!«

Obtožene: »Ne tako slabo gospod, po nižno javljam, ako bi ne bilo stražnikov.

PRI IZKUŠNJI FIZIKE.

Profesor: »Katera telesa so prozorna?«

Dijak: »Ona katera dopuščajo, da se kroz nje vidi.«

Prof.: »Na primer?«

Dijak: »Steklo...«

Prof.: »Potem?«

Dijak: »Zrak...«

Prof.: »Potem?«

Dijak: »... Luknja od ključavnice.«

IMA ČISTO PRAV.

»Natakar, tole takozvano pišče je staro!«

Natakar (pohlevno in priliznjeno): »Ima popolnoma prav. Vaše blagorodje to je dokaz, da je bilo zdravo; drugače bi ne živelo toliko časa.«

PESEM STARE DEVICE

Sramotno zapuščena sama sedim, pijem cikor'jo, biť mlada želim.
Sem fante imela po pet in deset, za mano ni bilo še takih deklet.
In po veseljah najprva sem bila, obleke sem drage iz svile nosila, — a danes sem grda in stara postala.
Mi koža je vela, so lica upala — Oj, kje ste ve leta — ki srečna sem bila ne boste nikoli nazaj se vrnila.
Tako je življenje res, stare device, ki moškim ni pravila nikdar resnice.
Sem samka ostala in sama ležim z minolim življenjem si srce hladim!

SVOJI K SVOJIM!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144.

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po mer in najnovejših modah.

Ročni Kažipot

v »Narodni Tiskarni« v Gorici. Denar treba naprej vplačati.

po slovenskem Goriško-Gradisčanskem in njemu podruženih okrajih, obsegajoč 340 strani je izšel. Cena L. 7.—, po pošti 50 cent. več. Naroča se